

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος > 4,50 Ἑξάμηνος > 5,50
Τριμήνιος > 2,50 Τριμήνιος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαρτίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 14

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκύτταζαν χω-
ρίς νὰ τοῦ μιλοῦν. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐχώρ-
τασε ὡπωςδῆποτε, ὁ Κύρος Σμιθ ἐσταύ-
ρωσε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

— Ὡστε λοιπόν, φίλοι μου, δὲν
ξέρετε ἀκόμη ἂν ἡ τύχη μᾶς
ἔρριξε σὲ νῆσο ἢ σὲ ἡπειρο;

— Ὁχι, κύριε Σμιθ, ἀ-
ποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

— Θὰ τὸ μάθωμε αὔριο,
ὕπελαβε ὁ μηχανικός. Ὡς
τότε, δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε
τίποτε ἄλλο.

— Ἐχομε! ἐφώνηξε ὁ
Πέγκροφ.

— Τί;

— Νανάψωμε φωτιά!

Καὶ τοῦ ναύτη βλέπετε, ἡ-
ταγ ἡ μονομανία του.

— Θανάψωμε, Πέγκροφ,
ἐννοία σου, ἀποκρίθηκε ὁ
Κύρος Σμιθ. Δὲν μοῦ λέτε
ὅμως;.. χθές, ὅταν μὲ μετα-
τέρατε, μοῦ φάνηκε ὅτι εἶδα
πρὸς δυσμὰς ἕνα βουνό. Ὑ-
πάρχει τέτοιο πρᾶγμα;

— Ναί, εἶπε ὁ Σπίλεττ.

Ὑπάρχει βουνό, καὶ πολὺ
ψηλὸ μάλιστα.

— Πολὺ καλὰ. Αὔριο
θάναιθώμε εἰς τὴν κορυφὴν του
καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ γῆ αὐτὴ
εἶνε νῆσος ἢ ἡπειρος. Ὡς
τότε, τὸ ξαναλέγω, δὲν ἔ-
χομε νὰ κάμωμε τίποτα.

— Φωτιά! ἐφώνηξε πάλι
ὁ πεισματάρης ναύτης.

— Μὰ φωτιά, ναί, θὰ
κάμωμε! ἀποκρίθηκε ὁ Σπί-
λεττ. Ἐχε λίγη ὑπομονή,
Πέγκροφ.

Ὁ ναύτης ἐκύτταξε τὸν

Γεδεὼν Σπίλεττ, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Ἄν
περιμέναμε ἀπὸ σένα, θάργουσαμε νὰ
φᾶμε ψητό!..» Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.
Κι' ὁ Κύρος Σμιθ ἐπίσης σιωποῦσε.
Ἐφαίνετο πολὺ συλλογισμένος κ' ἔμει-
νεν ἔτσι κάμποση ὥρα. Ἐπειτα τοὺς
εἶπε:

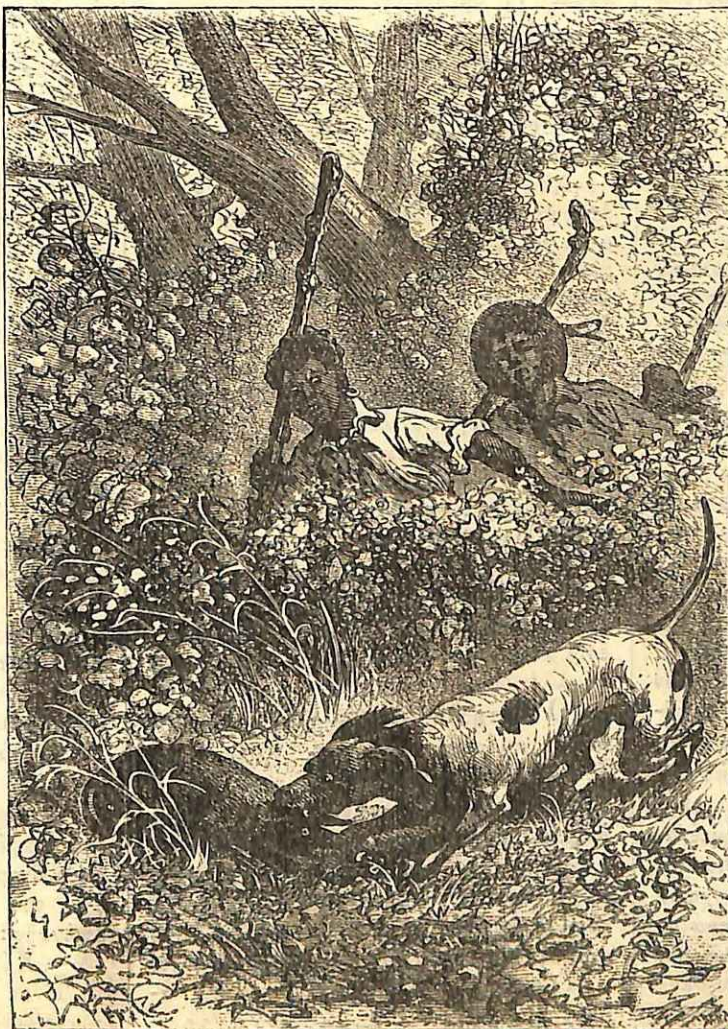
— Ἡ θέσις μας, φίλοι μου, εἶνε
βέβαια πολὺ δύσκολη, ὅχι ὅμως καὶ ἀ-
πελπιστική. Ἡ εἵμεθα σὲ ἡπειρο, καὶ
τότε θὰ καταβάλωμε κάθε προσπάθεια

γιὰ νὰ φθάσωμε εἰς ἕνα μέρος κατοικη-
μένο, ἢ εἵμεθα σὲ νῆσο ἂν συμβαίνει τὸ
δεύτερο, ἐν ἀπὸ τὰ δύο: ἡ ἢ νῆσος κα-
τοικεῖται, καὶ τότε θὰ κυττάζωμε νὰ
τὰ καταφέρωμε μὲ τοὺς κατοίκους της,
ἢ εἶνε ἀκατοίκητη, καὶ τότε θὰ κυττά-
ζωμε νὰ τὰ καταφέρωμε μόνοι μας.

— Τίποτε ἀπλούστερο! ἐτυμπλήρωσε ὁ
Πέγκροφ.

— Ἀλλά, εἴτε σὲ νῆσο, εἴτε σὲ ἡ-
πειρο, ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ποῦ
νομίζετε ὅτι μᾶς ἔρριξε ὁ τυ-
φὼν ἐκεῖνος;

— Ποῦ ἀκριβῶς, δὲν μπο-
ρῶ νὰ τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ
μηχανικός· ἀλλὰ πιθανώτατα
σὲ κάποια χώρα τοῦ Εἰρηνι-
κοῦ. Ὅταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὴν
Ρισμόνδη, ὁ ἄνεμος ἦταν βο-
ρειοανατολικὸς καὶ ἡ μεγάλη
ὁρμὴ τοῦ μᾶς πείθει, ὅτι δὲν
θᾶλλαξε διεύθυνσι. Ἐτσι πε-
ράσαμε τῆς Πολιτεῖας τῆς
Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Κα-
ρολίνας, τῆς Γεωργίας, τὸν
κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, τὸ Με-
ξικὸ τὸ ἴδιον καὶ μέρος τοῦ
Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ ἀε-
ρόστατό μας πρέπει νὰ διέ-
τρεξε, ἐν ὄλῳ, ὡς ἐπτα χι-
λιάδες μίλλια καὶ μᾶς ἔφερε
πρὸς τὸ ἀρχιπέλαγος Μεν-
τάνα, εἴτε πρὸς τὰ νησιά Πο-
μοτού· ἴσως, ἂν ἡ ταχύτης του
ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅση λο-
γαριάζω, καὶ στῆς χῶρες τῆς
Νέας Ζηλανδίας. Ἄν εἶνε
αὐτό, ἡ ἐπιστροφή μας εἰς τὴν
πατρίδα θὰ γίνῃ εὐκόλα.
Ἀγγλο ἢ Μαορί, κάποιον θὰ
βροῦμε γιὰ νὰ συνεννοηθώμε.
Ἄν, ἀπεναντίας, ἡ ἀκτὴ
αὐτὴ ἀνήκῃ σὲ καμμιά ἐρη-
μόνησο τῆς Μικρονησίας, θὰ
τὸ ἰδοῦμε ἴσως ἀπὸ τὸ ὕψος
τοῦ κεντρικοῦ βουνοῦ καὶ τότε
φίλοι μου θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ
ἐγκατασταθώμε ἐδῶ, μονάχοι,

«Εἶδαν τὸν Τόπ, ποῦ εἶχε ἀρπάξῃ ἕνα ζῷον...» (Σελ. 110, στ. 6')

ὡς νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ φύγωμε ποτέ.
— Ποτέ, ἐρώναζεν ὁ ρεπόρτερ. Ἐπατε ποτέ, ἀγαπητέ κ. Σμιθ;

— Καλλίτερα νὰ προϋποθέτωμε τὸ χειρότερο, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε ὑπερὰ ἀπογοητεύσεις.

— Σωστά, ὑπέλαβε ὁ Πέγκροφ. Ὁ πωδότης, ὅς ἐλπίζωμε, ὅτι αὐτὸ τὸ νησί, — ἂν εἶνε νησί, — δὲν βρίσκεται ὁλωςδιόλου ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμο τῶν πλοίων. Γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη δυστυχία.

— Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε τίποτα, πρὶν ἀνατιθεῖμε στὸ βουνό, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Μὰ θὰ εἴσθε σὲ κατάστασι αὐριο, τὸν ρώτησε ὁ Χάρμπερτ, νὰ ὑποστήτε τοὺς κόπους τέτοιας ἐκδρομῆς;

— Ἐλπίζω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, φθάνει νὰ φανῇτε σεῖς σήμερα καλὸι καὶ ἄξιοι κυνηγοί. Ἐννοῶ ὁ Πέγκροφ καὶ σύ, μικροί μου.

— Ὡ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ γυρίσωμε μὲ κυνήγι, εἶπε ὁ ναύτης· δὲν εἶμαι ὅμως βέβαιος, ἂν θὰ μπορούμε νὰ τὸ ψήσουμε.

— Φέρε σὺ κ' ἔννοια σου! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ.

Ἔτσι συμφωνήθηκε νὰ μείνουν ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ Καμίνια ὁ μηχανικός καὶ ὁ ρεπόρτερ, γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τὸ ὁροπέδιο, ἐνῶ ὁ Νάβ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Χάρμπερτ θὰ πηγαῖναι πάλι στὸ δάσος, νὰ φέρονται ξύλα καὶ κυνήγι. Ἐξεκίνησαν λοιπὸν στὴς δέκα, ὁ Χάρμπερτ μὲ πεποῖθησι, ὁ Νάβ μὲ χαρά, καὶ ὁ Πέγκροφ μὲ δυσπιστία. Ἀμ δὲν θὰ βροῦμε φωτιά στὸ γυρισμό; μουρμούριζε κάθε τόσο μονάχος του· ἂν βροῦμε πάλι... θὰ εἶνε θαῦμα!

Ὅταν ἐφθασαν στὸν ἀγκῶνα ποῦ ἐσχημάτιζε τὸ ποτάμι, ὁ ναύτης στάθηκε καὶ ρώτησε:

— Τί θέλετε; κυνηγοὶ νὰ γίνωμε πρῶτα, ἢ ξυλοκόποι;

— Κυνηγοί! ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ. Νὰ τὸ Τόπ ποῦ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ.

— Κυνηγοὶ λοιπόν! ἔπειτα γυρίζουμε ἐδῶ καὶ βλέπουμε γιὰ ξύλα.

Ἐκοψαν τρία γερὰ κλαδιά ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς ἑλατου καὶ ἀκολούθησαν τὸν Τόπ, ποῦ ἔτρεχε μέσα εἰς ἀψηλὰ χόρτα.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀντὶ νὰκολούθησούν τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, οἱ κυνηγοὶ μῆτ' ἴκαν στὴν καρδιά τοῦ δάσους. Τὰ ἴδια δένδρα κ' ἐδῶ, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὴν οἰκονομία τῶν κωνοφόρων. Σὲ μερικά μέρη, τὰ πεῦκα αὐτά, ἔμπονωμένα, εἶχαν τέτοια ἀνάπτυξι, τέτοιες διαστάσεις, ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ χώρα ἐκείνη εὕρισκετο σὲ ὑψηλότερο πλάτος ἀπ' ὅσο ὑπέθετε ὁ μηχανικός. Ἄλλοι, μερικά ἀνοίγματα τοῦ δάσους ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ ξερὰ ξύλα καὶ ἀποτελοῦσαν ἔτσι ἀνεξάντλητες ἀποθήκες καύσι-

μης ὕλης. Κι' ἀρῶ ἐτελείωνε τὸ γυμνὸ ἀνοίγμα, ὁ λόγγος ἐπικινῶνετο πάλι καὶ ἐγένετο σχεδὸν ἀδιαπέραστος.

Δύσκολο θάταν νὰ ὀδηγηθῶν μέσα στὸν ὠκεανὸ ἐκεῖνο τῶν δένδρων, ὅπου δρόμος χαραγμένος δὲν ὑπῆρχε κανένας. Γι' αὐτὸ ὁ ναύτης σταματοῦσε κάθε τόσο καὶ ἐσημείωνε τὸν πέρασμά τους, σπάζων μερικὸς κλάδους, ποῦ θὰ τοὺς ἐγνώριζαν εὐκόλα στὸ γυρισμό.

Κυνήγι ὅμως δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη καθόλου. Ὁ Τόπ, τρέχων κάτω ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιά, ἐξεμπαύριζε τὰ πουλιά, ποῦ δὲν μπορούσαν ἔτσι νὰ τὰ πλησιάσουν. Κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ κουρούκ' οὐ ἦταν σήμερα ἀθώρητα καὶ ὁ ναύτης ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, ὅτι ἔκαμαν ἄσχημα νὰ μὴν ἀκολουθήσουν, σὰν τὴν ἄλλη φορὰ, τὴν ὄχθη. Θὰ εὕρισκαν τοὺλάχιστο φραγκόκοττες.

— Ἐ, Πέγκροφ! εἶπε ὁ Νάβ· αὐτὸ εἶνε τὸ κυνήγι ποῦ ὑποσχέθηκες στὸν κύριό μου; Δὲν θὰ χρειασθῇ καὶ πολλὴ φωτιά, γιὰ νὰ τὸ ψήσῃ!..

— Ὑπομονή, Νάβ, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, καὶ μόνο κυνήγι δὲν θὰ μᾶς λείπῃ στὸ γυρισμό.

— Δὲν ἔχεις δηλαδὴ ἐμπιστοσύνη στὸν κ. Σμιθ;

— Ὡ, ναί!

— Γιατὶ δὲν πιστεύεις λοιπὸν πῶς θανάψῃ φωτιά;

— Ὡς τὸ πιστέψω, ἄμα τὸ ἰδῶ.

— Θὰ τὸ ἰδῇς! Ἀρῶ ὁ ἀφέντης μου τὸ εἶπε, θὰ τὸ ἰδῇς!

Δὲν ἦταν ἀκόμη μεσημέρι, — ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ρθᾶσῃ στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ δρόμου του, — καὶ ἡ ἐκδρομὴ ἐξακολούθησε, ὅχι ὁλωςδιόλου ἄκαρπη, ἀρῶ ὁ Χάρμπερτ ἀνεκάλυψε ἕνα δένδρο μὲ φαγωτίμους καρπούς. Ἦταν μιά κουκουναρία, μὲ ὠραία καὶ ὠριμα κουκουναρία. Ὁ Χάρμπερτ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔφαγαν ἀρκετά.

— Λαμπρά! ἐρώναζε ὁ ναύτης· φύκια γιὰ ψωμί, μύδια γιὰ κρέας καὶ κουκουναρία γιὰ φρούτο. Τί ἄλλο θέλομε;

— Προσοχή! τὸν ἔκοψε ὁ Νάβ. Ὁ Τόπ καὶ εἶδε!..

Κι' ὁ μαῦρος ἔτρεξε σὲ μιά λόχμη, ὅπου εἶχε χωθῇ ὁ σκύλος γαυγίζων, ἐνῶ ἀπομέσα ἀκούγοντο κατὶ παραξένα γρυλλίσματα.

Ὁ ναύτης καὶ ὁ Χάρμπερτ ἀκολούθησαν ἀμέσως τὸν Νάβ. Εἶδαν τότε τὸν Τόπ ποῦ εἶχε ἀρπάξῃ ἀπὸ ταῦτα ἕνα ζῶο. Ἦταν τετράποδο, μακρὸ ὡς κότερη στὴν κοιλιά, μὲ τρίχωμα σκληρὸ καὶ ὄχι τόσο πυκνὸ καὶ τὰ δάκτυλά του, βυθισμένα ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ χῶμα, ἐφαίνοντο ἐνωμένα μὲ μεμβράνες.

Ὁ μικρὸς φουσιόφρος τὸ ἐγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ἕνας ὑδροχοῖρος, ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τρωκτικά.

Χωρὶς νὰ μὴνεται κατὰ τοῦ σκύλου τὸ καλὸμυρο ἐγύριζε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ μεγάλα του μάτια, χωμένα μέσα σὲ πυκνὸ στρώμα ἀπὸ πάχος. Ἦταν ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔβλεπαν ἄνθρωπο.

Ὁ Νάβ, μὲ τὸ μπαττοῦνι στὰ χέρια, ἐτοιμάσθη νὰ τὸ κτυπήσῃ, ὅταν ἄξαφνα τὸ ζῶο ἀποπλάσθη ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Τόπ, ποῦ δὲν ἐκράτησαν παρὰ ἕνα κομμάτι αὐτοῦ, ὠρμησε μ' ἕνα δυνατό γρύλισμα κατὰ τοῦ Χάρμπερτ, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ ἐχάθηκε μέσα εἰς τὰ δένδρα.

Ἐτρεῖξαν ὅλοι κατόπι του καὶ ὁ σκύλος σὲ λίγο τὸ ἐφθασε. Ἀλλὰ τὴ στιγμή ποῦ θὰ τὸ ἄρπαζε πάλι, τὸ ζῶο ἔπασε μέσα εἰς ἕνα μεγάλο βύζλο, ποῦ τὸ ἐσκίαζαν αἰωνόβια πεῦκα.

Ὁ Νάβ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ στάθηκαν ἀκίνητοι. Ὁ Τόπ ὅμως ἔπασε καὶ αὐτὸς στὸ νερό. Ὁ ὑδροχοῖρος, κρυμμένος στὸν πάτο, δὲν ἐφαίνετο πιά.

— Θανάβη! πάλι στὴν ἐπιφάνεια, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, γιὰ νὰ νηπιεύσῃ.

— Καὶ δὲν θὰ νηπιῇ; ρώτησε ὁ Νάβ.

— Ὅχι· εἶνε στεγανόποδο, σχεδὸν ἀμύβιο. Νὰ τὸ παραφυλάξωμε, ὅταν θὰ βγῇ.

Μοιράσθηκαν καὶ οἱ τρεῖς σὲ διάφορα σημεῖα τῆς ὄχτης, γιὰ νὰ κόψουν τὴν ὑποχώρησι τοῦ ὑδροχοῖρου, ποῦ τὸν ἐζητοῦσε ὁ Τόπ κολυμβῶν.

Πραγματικῶς, ὅτε ἀπὸ λίγες στιγμῆς, τὸ ζῶο ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ Τόπ ὠρμησε κατ' ἐπάνω του καὶ δὲν τὸ ἄρισε νὰ ξαναβυθισθῇ. Σὲ λίγο, ἀρπαγμένος ἀπὸ τὸν σκύλο, ὁ ὑδροχοῖρος σύρθηκε ὡς τὴν ὄχθη καὶ ἐσκοτώθηκε μὲ μιά μπαστουριά τοῦ Νάβ.

Ὁρῶν! ἐρώναζε κατὰ τὴ συνήθειά του ὁ Πέγκροφ. Ὡς φᾶμε καὶ νερο γούρουνο, φθάνει νὰ χωμε φωτιά! Φορτώθηκε τὸ κυνήγι στὸν ὅμιό του καὶ, κρὶνὼν ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἡλίου, ὅτι τὸ μεσημέρι ἐπέρασε πρὸ δύο σχεδὸν ὥρων, ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστροφῆς.

Τὸ ἐνστικτο τοῦ Τόπ ἐχρησίμεισε πάλι στοὺς κυνηγούς, ποῦ εὐκόλα μπόρεσαν νὰ βροῦν τὸν δρόμο. Μετὰ μισὴ ὥρα, ἐφθασαν στὸν ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ.

Ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορὰ, ὁ Πέγκροφ κατασκεύασε γρήγορα μιά σχεδιά, τὴν ἐφόρτωσε ξερὰ ξύλα καὶ τὴν ἄρισε νὰκολούθησῃ τὸ ρεῦμα ὡς τὰ Καμίνια. Ἀλλὰ τί τὰ ἤθελαν τὰ καυσάξυλα, ἀρῶ δὲν εἶχαν φωτιά;..

Ὅταν ὅμως ὁ ναύτης ἐφθασε κοντὰ στὰ Καμίνια, ἐβγαλε πάλι ἕνα ἡχηρότατο οὐρρὰ καὶ, δείχνων εἰς τοὺς συντρόφους του τὸ συσώρευμα τῶν βράχων, ἐρώναζε:

— Χάρμπερτ! Νάβ! Γιὰ ἰδετέ!..

Ἐνῶς πυκνὸς καπνὸς ἔδγαине στριφογυρῶν ἐπάνω ἀπὸ τὰ Καμίνια! (Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΣΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΩΡΑ ποῦ μᾶς ἔλειψε τὸ ψωμί, τώρα καταλαβαίνουμε τί ἀξίζει! μὲ ἔλεγε προχθὲς ἑνασμικρὸς Ἀθηναῖος. Κι' ἀληθεῖς, ἔπρεπε νὰ μᾶς λείψῃ, γιὰ νὰ καταλάβουμε ὅλη τὴν ἀξία του. Ἀλλή φορὰ τὸ ἀψηφούσαμε, τὸ σπαταλούσαμε, τὸ πετούσαμε. Στὸ τραπέζι, πολλὰς φορές, ἐπαίσαμε, κάνοντας μὲ τὴν κόρα] τοῦ διαβόλου... κομποτεχνήματα, — σταυροτάκια, ἀστράκια, διακάκια, — ποῦ πότε τὰ τραγανίζαμε μὲ τὸ γλῆκι-

σμα ἢ μὲ τὸ φρούτο, καὶ πότε τὰ φάγαμε γιὰ τῆς κόττες καὶ μὲ τὴν ψίχα τοῦ καταντούσε νὰ σκουπίζονα μὲ μαχαίρι μας, ὅταν ἀργούσαν νὰ μᾶς φέρον καθαρὸ, ἢ νὰ τρίβωμε τὸν λεκέ τῆς σάλτσας καὶ τοῦ κρασιοῦ, ποῦ ἔπασε κατὰ λάθος στὸ τραπέζι ὁ μὲν... Ποῦ τώρα τέτοια πολυτέλεια! Οἰκονομοῦμε, ἐφύλαμε καὶ τὸ ψίχουλο. Κόβουμε κατὶ λεπτεῖς φετίτσες ποῦ φέγγουν καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἀναπληρώσουμε τὸ ψωμί μὲ ὅτι ἄλλο ὑπάρχει στὸ τραπέζι. Ἀλλὰ δὲν ἀναπληρώνεται εὐκόλα τὸ τρισευλογημένο! Ὅσο καὶ ἂν σπαταλοῦμε τὰ ἄλλα εἶδη, μὲ τὸ νὰ κάνουμε οἰκονομία στὸ ψωμί, σηκώνομαστε σχεδὸν πεινασμένοι. Γιατὶ μᾶς ἔλειψαν καὶ ὅλα ἐκεῖνα ποῦ μοιάζουν ὅπως δὲν ἔχουν μὲ ψωμί: μακαρόνια, πάστες, ρύζι, ὅσπρια. Τρερόμαστε μὲ κρέατα, μὲ χόρτα, μὲ γαλακτερά, μὲ φρούτα καὶ μὲ γλυκίσματα... χωρὶς ἄλευρι. Κι' αὐτὰ δὲν χορταίνου, δὲν ἀναπληρώνουν τὸ τρισευλογημένο. Μὰ φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο ἀξίζει, ἀρῶ ἕνα τραπέζι γεμάτο φαγιά, δὲν κάνει ἕνα καρβέλι ψωμί!

Πολλὰς φορές, ὅταν σηκώνομαι ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀρῶ ἔραγα χίλια πράγματα καὶ ἐμείνα νηπιτικός, συλλογίζομαι: Εἶνε ἡ ἰδέα μου; εἶνε ἀπὸ συνήθεια; Ἦ μήπως πραγματικῶς, τὸ ψωμί, — τὸ ἄλευρι τοῦ σίτου, — ἔχει ὅλα ἐκεῖνα τὰ θρεπτικά, ἢ μᾶλλον τὰ χορταστικά στοιχεῖα, ποῦ τοῦ κάκου θὰ τὰ ζητούσαμε εἰς ἄλλα τρόφιμα; Ἐτσι φαίνεται. Ἀλλοιῶτα τὸ ψωμί δὲν θὰ γίνονταν ἢ βάλεις τῶν γευμάτων καὶ συνδυῶμε μὲ τὴν ἀνθρώπινη τροφή. «Νὰ φάω ψωμί», λέει ὁ λαός, καὶ μὲ τὸ ψωμί ἐννοεῖ ὅτι ἄλλο θὰ φάῃ. «Βγάξω τὸ ψωμί μου», λέει ὁ ἐργαζόμενος, καὶ ἐννοεῖ ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Θάκοῦσατε

βέβαια νὰ λένε πολλὰς φορές, ὅτι οἱ «Εὐρωπαῖοι» δὲν τρῶνε ψωμί καθόλου. Μὴν τὸ πιστεύετε; καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι τρῶνε ψωμί, ὅπως ὅλοι. Μόνο σὲ μερικὰ πλοῦσια τραπέζια, τὸ ψωμί εἶνε λιγοστό, ἀλλὰ οὔτε ἀπ' αὐτὰ λείπει ὁλωςδιόλου. Ἐπειτα αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἀρῶ ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγιά τῶν πλουσίων τραπέζων δὲν λείπει τὸ ἄλευρι τοῦ σίτου. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ, χωρὶς νὰ εἴμαστε «Εὐρωπαῖοι», τρῶμε βέβαια πολὺ λιγώτερο ψωμί ὅταν ἔχουμε μακαρονάδα, παρὰ ὅταν ἔχουμε κρέας στιφάδο ἢ ψάρι μαγιονέζα. Τὸ ἄλευρι τοῦ σίτου δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ. Κι' ὅταν δὲν ἔχῃ ἀρκετὸ τὸ φαγητό μας, τὸ συμπληρώνουμε μὲ ψωμί. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος τώρα πεῖνᾷ: Τοῦ ἔλειψε ἡ βᾶσις, ἡ κυρία τροφή, τὸ ἄλευρι τοῦ σίτου, ὁ χορτασμός, ἡ εὐλογία!

Ἡ «ἐφεύρεσις» τοῦ ψωμοῦ εἶνε τόσο παλαιά, ὥστε ὁ λαὸς τὴν ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς τοὺς πρωτόπλαστους. Πιστεύει δηλαδὴ ὅτι ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά, εἰς τὸν Παράδεισο ἀκόμη, ἐμάζεψαν στάρι ξερὸ, τὸ ἐτριψαν, τὸ ζύμωσαν, τὸ ἐψησαν καὶ ἔκαμαν τὸ πρῶτο ψωμί. Δὲν θάταν βέβαια ἀφράτο σὰν τὴ βιεννέζικη φραντζόλα, ἀλλὰ τέλος πάντων... Ὑπάρχει μάλιστα καὶ μιά λαϊκὴ παραδῶσις, ὅτι κάποτε ἡ Εὐά, ποῦ δὲν ἦταν, φαίνεται, πρότυπο νοικοκυρᾶς, ἔκοψε μιά φέτα ψωμί γιὰ νὰ σκουπίτῃ μιά ἀκαθαρσία, καὶ γι' αὐτὸ θύμωσε ὁ Θεὸς καὶ τοὺς ἐδίωξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ τοὺς καταράσθηκε νὰ τρῶνε τὸ ψωμί τους μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου τους. Ἡ παραδῶσις αὕτη μαρτυρεῖ τὴν ἰδέα ποῦ ἔχει ὁ λαὸς εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ψωμοῦ. Κ' ἡ ἰδέα αὕτη δὲν προέρχεται μόνο ἀπὸ τὴν Θρησκείαν, ποῦ μὲ τὸ ψωμί συμβολίζει τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου. Προέρχεται καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλη χρησιμότητα τοῦ ψωμοῦ γιὰ τὴν συντήρησι, τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς νὰ μὴ θεωρῇται ἱερὸ καὶ ἅγιο ἕνα πρᾶγμα, ποῦ χωρὶς αὐτὸ ὁ ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ; Ἱερὸ καὶ ἅγιο τὸ ψωμί, ἱερὸ καὶ ἅγιο ἡ ἐργασία ποῦ μᾶς τὸ δίνει. Μιά μεγάλη θεά, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ἡ Δήμητρα, ἐδίδαζε τοὺς πρώτους ἀνθρώπους νὰ καλλιεργοῦν τὸ στάρι καὶ νὰ κάνουν ψωμί. Ὅλη ἡ ἐργασία τῆς παραγωγῆς του, — τὸ ἔργωμα τῆς γῆς, ἡ σπορά, τὸ θέρισμα, τὰ ἀλώνισμα, τὸ λίνισμα, τὸ ἄλεσμα, τὸ ζύμωμα, τὸ ψήσιμο, — εἶχε κάποιον θρησκευτικὸ χαρακτήρα, σχεδὸν σὰν ἕνα μυστήριον.

Καὶ πραγματικῶς, μήπως δὲν εἶνε ἕνα μυστήριον ἡ κατασκευὴ τοῦ ψωμοῦ ἀπὸ τὸ ἄλευρι τοῦ σίτου; Τὸ ἀνέβασμα τῆς ζύμης δὲν εἶνε κατὰ μυστηριώδες; Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς βάζει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ τροφή τοῦ λογικοῦ πλάσματος τοῦ; Καὶ

δὲν σὰς φαίνεται ἀκόμη πρὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο τὸ ψωμί, ὅταν συλλογίζεσθε αὐτὸ τὸ μυστηριώδες ἀνάβασμα, ποῦ εἶνε σὰν ἕνα ζωντανέμα; Κανενὸς ἄλλου «τροφίμου» ἢ προπαρασκευῆ δὲν ἀφίνει αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι. Γι' αὐτὸ τὸ ψωμί περιλαμβάνει τὰ πάντα. Ἁγίο αὐτό, ἅγια καὶ ἡ ἐργασία ποῦ μᾶς τὸ δίνει. Κ' ὅχι μόνο ἡ ἐργασία ποῦ γίνεται εἰς τὸν ἀγρὸ, στὸ ἀλώνι, στὸ μύλο, στὸ φούρνο, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλη ἐργασία ποῦ μᾶς τρέφει. Ὅποιος ἐργάζεται, προσεύχεται. Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

«Τί γίνεται στὸν κόσμος!» — Ὁ Ἀνανίας ἄρισε εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως τὸ ἐξῆς σημεῖωμα:

«Αἱ Ἀναδιόσεις μου θὰ ἐξακολουθήσουν ἀπὸ τὸ μεθεπόμενον φύλλον. Ἀς ἐλπίζω, ὅτι μετὰ τὰ προχθεσινὰ γέλια, δὲν θὰ ἐξακολουθήσουν καὶ τὰ παθήματα τῶν φίλων μας, ποῦ μοῦ ἐνθούμιαν ἕνα ἀρελὴ μικρέμπορον τῆς πατρίδος μου.

«Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ἀρῶ ἐδιδάξατο πρῶτα εἰς τὸ μαγαζάκι του, μὲ ποσοχὴν καὶ μὲ κατάνυξιν, τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ἀνήγγελλεν ἔπειτα, σοβαρώτατα, ὡς εἰδήσεις, ὡς νέα, τὰ γραζόμενα εἰς... τὸ μυθιστόρημα τῆς ἐπιφυλλίδος:

«—Τὰ μάθατε; Ἐνας μαρκέζος στὸ Παρίσι ἐφαρμάκωσε τρεῖς γυναῖκες!.. Μιά δουκίσσα αυτοχειρίσθηκε!.. Δυὸ διάσημοι κακοῦργοι ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ, συνηνομένοι μὲ τὸν δεσμοφύλακα!.. Τί γίνεται στὸν κόσμος!..

Ἡ Δίμνη τῶν Ἰωαννίνων: — Ἀπὸ μελέτην τοῦ σοφοῦ ἱστορικοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου, τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος, δημοσιευομένην εἰς τὴν τελευταίαν Ἀπετηρίδα τοῦ Παρνασσοῦ, ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς ὡραίαν περιγραφὴν:

«Τὰ Ἰωαννίνα δὲν εἶνε φανταστικὰ ἄνευ τῆς λίμνης ἐκείνης, ὡς δὲν δύναμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν Βενετιανὴν ἄνευ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Μὲ τὸν περικαλλὴ περίεξ στέφανον τῶν γραφικῶν ὀρέων, ὧν αἱ κλιτύες λούονται εἰς τὰ γλαυκὰ ὕδατα, μὲ τὴν ἀντανάλασιν τῶν ἀναστρόφων εἰδῶλων τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς φυτείας αὐτῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς κτιρίων, εἰς τὰ βάθη τοῦ παρὰ τοὺς πρόποδας ὑπηνέμου ὁρμου, εἶνε ἐν ὧραις νηνεμίας οἶονεῖ ἄλλη τις γλαυκὴ πλατεία, ἐνώλουσα τὴν πόλιν μὲ τὴν νῆσον. Ἠδονικῶς σύρονται ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ κατ' ἰδιόζοντα τρόπον ἐρεσώμενα ἀκάτια, ὡς ἄλλαι νῆσαι ἐν τῶν ἐν ἀφθονίᾳ διανηχομένων διὰ τῆς λίμνης...»

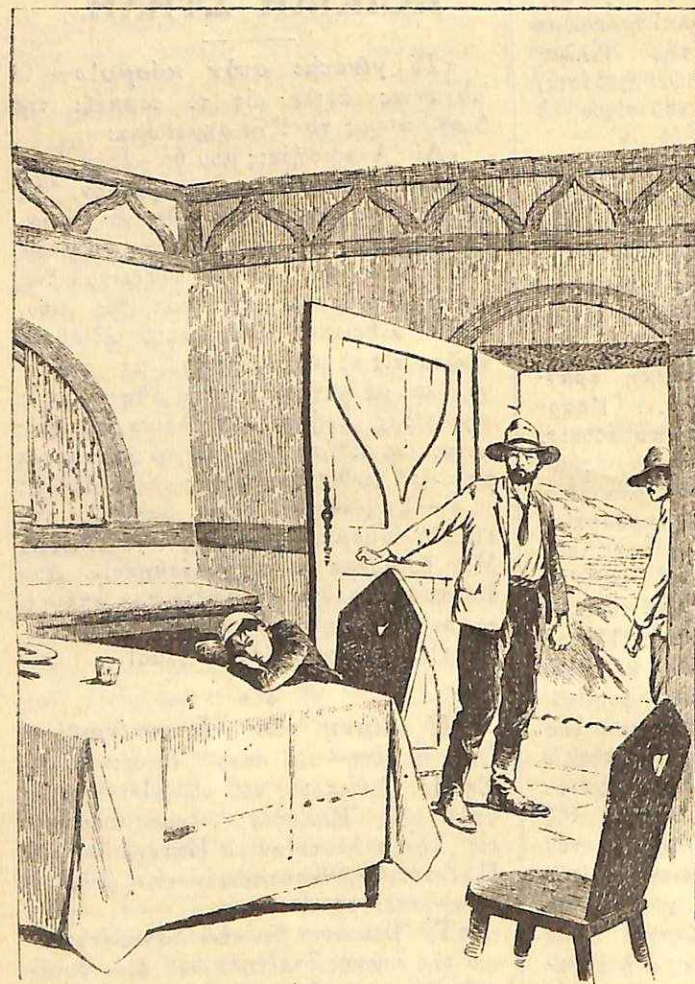
ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Όσο έτρωγαν, συνωμιλούσαν οι δυο τους κι' άφου άπόφαγαν, έξακολουθούσαν την συνομιλία τους, περιμένοντες να φωτίση έξω. Είχα καθήση άντικρύ τους και τους ένύσταξα, αλλά χωρίς να δείχνω καθόλου ότι έννοούσα όσα έλεγαν, ή ότι όπωςδήποτε μ' ένδιέφεραν. Στο τέλος, έβριξα και τό κεφάλι στά χέρια μου, στηριγμένα στο τραπέζι, και προσποιήθηκα ότι μ' έπληρε ό ύπνος. Πού να φαντασθούν εκείνο ότι τό «κουτό»

«Δέν είνε φρόνιμο νά τόν άφίσωμε έδω...»

παιδι τους άκουγε μ' όλα του ταύτιά κι' έννοούσε κάθε τους λέξι!

Άπ' ό,τι άκουσα εκείνη την ώρα κι' άπ' ό,τι έμαθα άργότερα, θα σάς διηγηθώ τώρα με λίγα λόγια τί είχε συμβή έν τώ μεταξύ και πώς οι Μπαρμπουτζήδες, που τους έννομίζαμε στην Αμερική, ήλθαν στο Σπαθονήσι για να σκοτώσουν τον Φραντζέσκο.

Όταν ό Βάρθος έπέισθηκε πιά, ότι ό τελευταίος άπόγονος των Καζάληδων είχε πνιγή, έπληρε τον άδελφό του κι' έφυγαν άπό τό Νόρθπορτ. Έπληγαν στην

αρχή σε μία έπαρχία, στο έσωτερικό της Ζηλανδίας, να ζητήσουν εργασία σε κάποιο χρυσωρυχείο.

Η παρουσία τους στο υπερωκεάνειο, που είχε κάμη τους συντρόφους του Φραντζέσκου να υποθέσουν ότι οι «ξένοι» θα έφευγαν για την Αμερική, ήταν όλωσδιόλου τυχαία και προσωρινή.

Οι δυο άδελφοί εργάστηκαν λίγον καιρό στο μεταλλείο, φανταζόμενοι ότι έφθανε μόλις να σκάψουν, για να βρούν χρυσάφι και να τό μαζέψουν με τό σκεπ. Αλλά άμα είδαν ότι δέν ήταν τόσο εύκολο, άπογοητεύθηκαν γρήγορα κι' άποφάσισαν να γυρίσουν στην πατρίδα τους. Το Νόρθπορτ θα έποτελούσε τον πρώτο σταθμό του ταξιδιού αυτού της έπιστροφής των άπογοητευμένων χρυσωρυχέων.

Μπήκαν στο σιδηρόδρομο, έφθασαν στη θάλασσα και πήραν τό άτμόπλοιο, που έκανε τη συγκοινωνία των ζηλανδικών λιμένων. Το άτμόπλοιο εκείνο στάθηκε μια στιγμή μπροστά στο Σπαθονήσι, γιατί όπως πάντα, τό περίμενε στο πέραςμά του ή βάρκα μας, για να πάρη την αλληλογραφία.

Έτσι ό Βάρθος Μπαρμπουτζής μπόρεσε να ιδή με τό μάτι του, ότι ό Φραντζέσκος Καζάλης ήταν ακόμη ζωντανός, γιατί ό υπηρέτης μας, εκείνη την ήμέρα, είχε πάη με τη βάρκα να προϋπαντήση τό άτμόπλοιο.

Ό Φραντζέσκος δέν τον είδε, δέν τον έπρόσεξε καθόλου. Πού να φαντασθώ ότι ό έχθρός του θα ήταν μέσα 'ς εκείνο τό πλοίο! Ό Βάρθος όμως, με την πρώτη

ματιά, έγνώρισε τον Φραντζέσκο. (*) Από την στιγμή εκείνη, ζητούσε ευκαιρία να τον πλησιάση. Κ' ύστερ' άπό δυο μέρες, ή κακή τύχη του την παρουςίασε.

Άμα έφθασαν στο Νόρθπορτ, οι Μπαρμπουτζήδες έμισθώθηκαν για να ξεφορτώνουν στην προκυαία τά έμπορεύματα των πλοίων. Μιά μέρα, ένψ ό Βάρθος έδούλευε καί, τό μικρό μας γίωτ, που έφερε τον πατέρα μου, μπήκε στο λιμάνι. Κάποιος τότε, τυχαίως, είπε δυνάτ'ά τόνονα του πλοίου,

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 105.

του νησιού μας και του πατέρα μου. Ό Βάρθος, που τάκουσε, άφισε άμέσως την εργασία του και, άπό την άποβάθρα, όπου είχε βγή ό πατέρας μου, τον παρακολούθησε στους δρόμους της πόλεως.

Ό πατέρας μου άπάντησε τότε κάποιον φίλο του, στάθηκε μαζί του στο δρόμο και του είπε ότι θα έμεινε στο Νόρθπορτ καμιά έβδομάδα για δουλειές του, προσθέτας, ότι ήταν ήσυχος για μένα, γιατί με είχε άφήση με τον καλό Σικελό, που τον είχαμε για ύπηρέτη. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η'—ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[Συμπλήρωμα]

Είς όσα είπαμεν προχθές περί Παναγιώτου Σούτσου, πρέπει να προσθήσωμεν ότι ήτο ποιητής με βαθύτατον θρησκευτικόν αίσθημα και ότι από τά άραιότερα μέρη των έργων του είνε ταναφερόμενα εις τον Θεόν. Γνωρίζετε βέβαια και από τό αναγνωσματόν σας τον θαυμάσιον εκείνον ύμνον του «Όδοιπόρου»:

Θεέ, ύμνει την δόξαν σου
Η νύξ και ή ήμέρα
Με άνθη έσπειρας την γήν.
Με άστρα τον αϊθέρα,—κτλ.

Αλλά εις την τραγωδίαν αυτήν του Σούτσου υπάρχουν και άλλα όρατα τεμάχια περί Θεού, άθανάσιος ψυχής, καθηκόντων του ανθρώπου, κτλ. τά όποια ίσως δέν γνωρίζετε. Όσαν π.χ. ό «Όδοιπόρος» έρωτά τον Παΐσιον αν υπάρχει Θεός, ή μοναχός του Άθωνος, μεταξύ των άλλων, του άπαντά και τά εξής:

Την λάμψιν του προσώπου του
Αυτός εις τους χιλιούς
Έχώραξεν ήλιους.
Ός βασιλεύς της Κτίσεως,
Ός βασιλεύς χαράτων
Όραϊάν την εικόνα του
Έπάνω νομισμάτων.

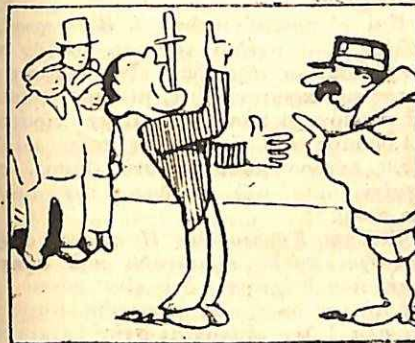
Αλλά ό «Όδοιπόρος» διατάζει ακόμη και έρωτά πάλιν:

Αν τόμμα του όκοίμητον
Τά πάντα διατάττη,
Δικαιοσύνης εις την γήν
Πώς στάθμην δέν φυλάττει;
Πώς εις αυτήν δέν φαίνεται
Καιμία άρμονία,
Και ούδ'ε πώς τις κυβερνά
Την φύσιν, τά στοιχία;
Πώς άδοξος και δυστυχής
Η άρετή στενάζει;

Και ό μοναχός Παΐσιος άπαντά με αυτά, τά όποια πρέπει να διαβάσετε με μεγάλην προσοχήν:

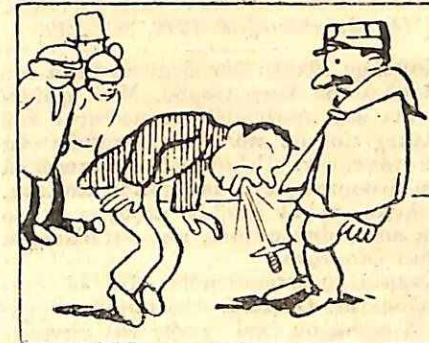
Εμβλέπει δύο κόσμους πιάς
Ό έχων σώαν φρένα:
Αιώνιον, άτέραντον,
Αόρατον τον ένα,
Και όρατον τον έτερον
Αλλά όπως τους γνωρίζη,
Ηθέλησεν εις τόν θνητόν
Ό Πλάστης να δορήση
Τας άοράτους όρατάς
Έντός κ' έντός αισθήσεις.
Είς δύο τόν διήρκεσεν
Αντικειμένας φύσεις:
Η ψυχική και άύλος
Είς τους χυδαίους μόνον

Ο ΝΩΝΤΑΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

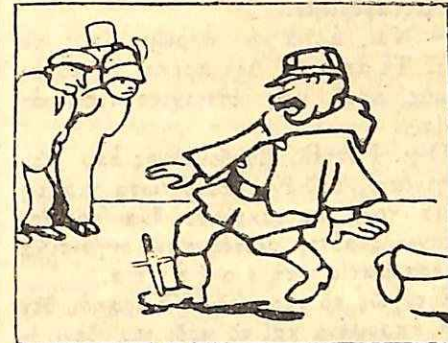
Ό Νώντας που καταπίνει τά σπαθία, ήταν σταματούμενος, εκείνη την ήμέρα, στην όδον Αθηνάς, και κατεγίνετο να δείχνη την τέχνη του στους ανθρώπους, από τους όποιους έμάζευε πεντάρες. Αλλά ένας χοροφύλακας διέσχισε τον κύκλον των χαζών, έπλησίασε τον θαυματοποιόν και του είπε άγρια:

«Έ, Άποκρηές έχεις ακόμη, κύρ

Νώντα; Δέν τό κατάλαβες πώς ήλθε Σαρακοστή, με άποκλεισμό μάλιστα, κι' αυτά δέν επιτρέπονται; Ξέρασε γρήγορα τό σπαθί που κατάπιες και άκολούθησέ με στην Αστυνομία! Γρήγορα!»

Αν ό Νώντας μπορούσε να μιλήση, θα του έλεγε πολλά. Τό σπαθί όμως, που είχε στο στόμα, τον έμπόδιζε. Αποφάσισε λοιπόν να τό ξεράση, για να ύπακούση

στη διαταγή. Αλλά τό σπαθί βγήκε από τό στόμα του με τέτοιο άνάποδο τρόπο, ώστε ή αϊχμή του έτρέπωσε τό παπούτσι του χοροφύλακα και τον εκάρφωσε στη θέσι του. Έτσι ό Νώντας, αληθινός θαυματοποιός, κατόρθωσε να τό σκάση, αφήνων τους θεατάς του σκασμένους από τά γέλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΙ

(Συνέχεια και τέλος* Ίδε σελ. 104)

Η θέσις των ήταν πολύ άσχημη... Μιά άπό της άρκούδες, ώρμησε φρενισμένη στο δένδρο που είχε καταφύγη ό Βιργινιανός, κι' άρχισε να σκαρφαλώνη σά γάτα. Τού κάκου ό υπηρέτης ανέβαινε όλοένα στα ψηλότερα κλαδιά. Η άρκούδα ανέβαινε κι' αυτή άπό πίσω του και θα τον έφθανε σε λίγο, έντός αν συνέβαινε τό χειρότερο κι' άπό τό βάρος της έσπαζε τό δένδρο, που κάθε τόσο έτριζε άπειλητικά...

Σ αυτό τό άναμεταξύ, ή δεύτερη άρκούδα άρπαξε ένα γερό κλαδί δένδρου που βρέθηκε δίπλα της και τό στριζογύριζε με μανία σά ρόπαλο, όρθη στα πισινά της πόδια, άνάμεσα στον κ. Χαρχακάς, πεσμένο ακόμη κάτω, και στον κ. Ροντέλ, που έπρότεινε πάντα τό τουρέκι του.

Η καρδιά του Γάλλου κτυπούσε δυνάτ'ά. Άπ' αυτόν μονάχα εξηρτάτο τώρα ή σωτηρία και των τριών. Άνεκάλεσε όλη του την ψυχραιμία κ' έσκόπευσε με τη μεγαλύτερη προσοχή.

Δέν ήταν καθόλου εύκολη ή σκόπευσις, γιατί τά άτακτα κινήματα του κλαδιού μετατόπιζαν ακατάπαυστα τον στόχο. Έπιτέλους έπυροβόλησε. (*) Η σφαίρα βρήκε τό θηρίο στο στήθος και τώρριξε κάτω νεκρό, άρσ'ά τώκαμε μια στιγμή να περιστραφή μ' ένα υπόκωφο μουγγρητό.

Στην κορυφή εκείνη, ή άλλη άρκούδα, που παραφύλαγε τον Βιργινιανό, ανταποκρίθηκε μ' ένα βρυχηθμό θυμού μεγάλου και ώρμησε κατά του δυστυχισμένου υπηρέτη. Αυτός, ώπλισμέ-

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 104.

νος μ' ένα μαχαίρι, προσπαθούσε να κτυπήση τον έχθρό του στην καρδιά. Αλλά τό χέρι του έτρεμε...

Και πάλι ό κ. Ροντέλ, έγέμισε τό τουρέκι του. Έπειδή ή άρκούδα του παρουσίαζε τη ράχι, ή δυσκολία ήταν ακόμη μεγαλύτερη άπό την πρώτη φορά. Αν ή σφαίρα του έλάθευε, ό Βιργινιανός ήταν χαμένος.

Αλλά όχι, ή ψυχραιμία δέν άφισε ούτε τώρα τον κ. Ροντέλ. Έσκόπευσε θαυμάσια κ' ή σφαίρα του βρήκε την άρκούδα στο κεφάλι. Άμέσως άφισε τον κλώνο που της έχρησίμευε ως στηρίγμα και κυλίσθηκε χαμω.

Όταν ό υπηρέτης είδε τον έχθρό του πληγωμένο θανασίμως, κατέθηκε άπό τό δένδρο κι' άρχισε να τον κτυπά με τό μαχαίρι, σά να ήθελε να τον τιμωρήση τώρα, έστω και νεκρό, για την φοβερή άγωνία που του είχε προξενήση.

Αλλά ό κ. Ροντέλ τον διέκοψε. Έπρεπε, τώρα που παρήλθε κάθε κίνδυνος, να υπάγουν να ιδούν τί είχε πάθη ό κ. Χαρχακάς και να τον βοηθήσουν τό γρηγορώτερο.

Αυτός, πεσμένος κάτω ακόμη, μόλις είδε τον φίλο του, του είπε με διάχυσιν:

— «Αν δέν είσθε σεις, εγώ τώρα δέν θα ήμουν ζωντανός, κι' αυτό εξ αιτίας μιας κατηραμένης πέτρας. Πώς τό κατώρθωσα να πέσω έτσι άσχημα, δέν ξέρω κ' εγώ. Στραγγούλισα τό πόδι μου και μού φαίνεται πώς έσπασα τό δεξί μου χέρι. Δέν μπορώ να σάς περιγράψω τί στιγμές έπέερασα, ένψ σεις έσκοπεύατε! Λιγάκι να έτρεμε τό χέρι σας, θα έγινόμουν λεία αυτής της άρκούδος. Ω, ποτέ δέν θα ξεχάσω την θαυμαστή ψυχραιμία σας!

— Τό ίδιο θα κάνατε και σεις στη

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: ο *Ἡρώς Βελισσαρίου* (0) με *Χουσόφτερον Ἑλπίδα*, *Ἡρώα τῆς Γραβιάς*, *Ἡρώα τοῦ Σουλίου*, *Χουσανγὴν*, *Χάριτα*, *Γερμανόπαιδα*, *Κεκοιμημένον Ὁρσανδόν*—ἡ *Ἰρή Μαῖου 1915* (0) με *Ἰοῖδα*, *Μάρτυρα Βασιλέα*—ὁ *Ἡρώς τῆς Γραβιάς* (0) με *Ἐθνηκὴν Ἀναγέννησιν*, *Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα*, *Φιλόπαιον Ἑλληνοπούλαν*, *Πατρίδα*, *Ἑλληνα*, *Χουσανγὴν*, *Τοισεύγεννη*, *Παναχαῖδα* καὶ μεθ' αὐτῶν τοὺς *Ἡρώας καὶ Ἡρωίδας*—τὸ *Γυναικῶν* (0) με *Ἑλληνικὴν Ἰδεώδες*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Υπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης*, *Μεγαλοπρεπὴ Βόσπορον*—ὁ *Διάττων Ἀστὴρ* (0) με *Γερμανόπαιδα*, *Ρωβύρον*—ἡ *Χουσόφτερον Ἑλπίδα* (0) με *Βασιλέον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* (ὅχι μὴ ψῆφο, ὅσα ψευδώνυμα κ' ἂν ἔχη) *Ἀγοιόπατιαν* (τέτοια ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη) ὁ *Τέλλος*, *Ἀγρας* εἶνε συνεργάτης μου) *Ὀλυμπία Γ.* (γαλλικὰ ὅχι μόνον ἑλληνικὰ) *Αὐτιδέα* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· τὸ (0) ἐκεῖνο σημαίνει ὅτι ὁ προτείνων δὲν ὀφείλει κανένα τετράδιον εἰμφορεῖς· νὰ στείλῃς τὴν συνδρομὴν καὶ εἰς δεκάλεπτα γραμματοσήμα) *Ἀνοιξιάτου Ἀεράκι* (στὸ 11ον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Μαΐου.

172. Λεξιγριφος

Τὸ πρῶτον μου προστατικὴ,
Πλῆθος τὸ δευτέρον μου.
Καὶ βασιλεὺς ὁμηρικὸς
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδιάς

173. Συλλαβόγριφος

Φωνήν, διπλὸ σύμφωνον
Καὶ κάποια μετοχή.
Μᾶς κάνουν βρουιέζ
Σὲ μυθικὴ ἐποχή.
Ποῦ ὁ Ζεὺς τὸν καταδίκασε
Αἰώνια τὸν φωγὸς,
Νὰ κάθεται στὸν Ἄδην
Νὰ στρέφῃ ἕνα τροχόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτη

174. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Κάπα, βάλε Θήτα,
Καὶ θὰ ἴδῃς ἀμέσως, λῦτα,
Μία νῆσος νὰ καθῇ
Κι' ἄλλη νὰ φανερωθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλομήτορος

175. Ἀναγραμματισμός

Τὸ ὄργανο ποῦ ἐπιζα,
Τὸ ἀναγραμματίζω
Καὶ διαφανὲς στὰ χέρια μου
Τὸ βλέπω καὶ σατίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

176. Ἀστὴρ

Νῦν κατασταθῶν οἱ ἀστερισκοί
διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε
νάναυσις κινῶνται: ὀρίζοντες,
ἀστεικὸς συγγραφεὺς καθέως
κράτος τῆς Ἀφρικῆς, διαγωνίως
δὲ ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς
Ἑσπερίας καὶ κάτοικος μεγάλης
νῆσου ἑλληνικῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Α. Ἐλευθερουδάκη

σοῦ ἀπήντησα· ναί, καὶ γραμματόσημα μπο-
ρεῖς νὰ στείλῃς· καλὰ τὸ ἔγραψες;) *Ἀριστ. Δ.*
Βαλ. (τώρα πλέον διὰ κλήρου· διότι εἶνε πάρα
πολλὰ τὰ ἐγκρινόμενα) *Παγκόσμιον Ὀνειρο* (ὁ
κ. Ε. σκοπεῖ νὰ ἐκδώσῃ μὴ ἱστορίαν τῆς
Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, ἀλλὰ δὲν ξέρει πότε
θὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι χρειάζεται πολλὴ ἐργα-
σία καὶ δὲν ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν) *Ε.*
(ἔχεις λάθον· ἡ περὶ αὐτοκτονίας ἀπορία ἦταν ἐ-
νὸς ἄλλου παιδιοῦ, ποῦ μᾶς τὴν ἔγραψε πρὸ
καιροῦ· ἀλλὰ φθίνει πιά· δταν θάλλῃς; ἰδέεαι,
—ποῦ δὲν ἀμφιβάλω, —μοῦ τὸ γράφεις;) *Ἀ-*
νέστερον Δόξαν (τὰ ἔλαβα ὅλα· χάρω ποῦ ἔ-
γινες καλὰ) *Ἀθάνατον Δόξαν* (ἐννοία σου,
καλὰ ποῦ μοῦ τὸ εἶπες) *Τιόκρον* (ἔλαβα, εὐ-
χαριστῶ· ἐξήγησες στὸν κ. Κ. ὅτι κάποιος ἔκαμε
φάρσα, διὰ νὰ μὴν ἀπορῇ) *ὑποκόμματα Ρε-*
ταιντοῖς (τὰ ἔλαβα ὅλα· ναί, λείπει ἕνας· ἀστε-
ρίσκος) *Ι. Μιχαλακ.* (τὰ εἶδα κ' ἐγώ· ἀλλὰ
τὰ ἐδημοσίευσας, διότι ἦσαν πολλὰ ὥραια καὶ
ἤμπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρότυπον αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους; τῆς Πνευμ. Ἀσκήσεως) *Ἡμε-*
ραν τῆς Ἐλευθερίας (θὰ γίνῃ, ὅλα θὰ γίνον.)
Δ. Δελ. (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) *Ἡρώα*
Βελισσαρίου (δὲν τὸ γνωρίζω, διὰ νὰ τὸ συ-
στήσω κ' ἐγώ) *Ἑλληνικὸν Ὀνειρον* (ὅ εἶνε)
Ἀδραν τῆς Θαλάσσης, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυ-*
ζαντίου κτλ. κτλ.

Ἡρώα τῆς Γραβιάς, 13 Μαΐου 1915, *Μέ-*
γαν Ναπολέοντα (ἔστειλα)

Ρωβύρον, *Ἐθνηκὴν Ἀναγέννησιν*, *Βαρβα-*
ρομάχον Ἑλλάδα, *Διάττων Ἀστὴρ*, *Δαν-*
λὸν τοῦ Κανόρη, *Φουστανέλλαν τοῦ 21* (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην
Φεβρουαρίου, ἀπάντησά σοι καὶ τὸ προσεχές.

177-179. Ἀστεῖα Παραγράμματα

1. Τὸ κρανίον εἶνε ξύλον.
2. Ὁ φίλος φοβεῖται εἰς τὸ κεφάλι.
3. Ἡ κρίνη εἶνε νόσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑγγλεξάν

180. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Ἀκουσε, Γεώργιο. Οἱ λίθοι ἐκεῖνοι σὲ
λίγο θὰ πέσουν χάμω...

— Ἀ, νὰ σοῦ πῶ, Κώστα! Νὰ μὴ μὲ βρί-
ζης μόνο, καὶ κιτὼ ὅσο θέλῃς.

Πῶς ἄκουσε ὁ Γεώργιος, γιὰ νὰπάντησῃ ἔτσι;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φασκαμιμᾶ

181. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν δένδρον καρποφόρον, τὰ δὲ δεύ-
τερα γράμματα ζῶον φορτηγόν, καὶ τὰ τρίτα
ἀρχαῖον ὄπλον.

1. Ἄνθρως εὐώδης;
2. Τὸ ἔχει κάθε πρόσωπον
καὶ κάθε πρᾶγμα;
3. Ἱερὸς ποταμὸς;
4. Ὁ μὴ
ἔχων σύνεσιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Θόλου

182. Φωνηεντόλιπον

ν - μρ - φντ - πρν - ζμρσ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νοσταλγοῦ

183. Γρίφος

Ἔσο	+	ἔς	
Τ		νζ	νζ
Τ	Τ	νζ	νζ
Τ	Τ	νζ	νζ
Τ		νζ	νζ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ'—60]

Απάντησαι σὴν Ἀ' ἐρώτησίν μου (φυλ. 9ον)
Ἐλαβα ἀπὸ τοῦ: *Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες*,
Παῦλον Χλωμόν καὶ *Παν. Βελισσαρίου*. Ἡ
καλύτερη ἀπάντησις εἶνε τοῦ *Παύλου Χλωμοῦ*,
ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸ βραβεῖον.

Παγκόσμιον Ὀνειρο

[IZ'—61]

ΕΡΩΤΗΣΗ Β'

Ν ἀκούμε τὴν καρδιά ἢ τὸ συμφέρον;
Ἀπαντήσας: *Poste Restante*, Ἀθήνα,
δέχομαι ὡς τὸ τέλος τοῦ Μάρτη. Ἡ καλύτερη
ὁχνη βραβεῖον ἔνεν τόμο Διαπλάσεως.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[IZ'—62]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ὑποψήφιος διὰ Πρωτεύει

[IZ'—63]

Ἡ δριμύτης χρησιμότητος, σύλλογος ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ
τὴν ἐπωνυμίαν **ΔΟΞΑ**, σκοποῦν τὴν
διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, συμμετοχὴν εἰς τὸ
Δημοψήφισμα καὶ ἐν γένει τὴν ἐκπαιδεύσιν τῶν
διαπλάσιαν ἰδεωδῶν. Γενόμενων ἀρχαιρεσιῶν
ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος: ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Ταμίας: Ἀστὴρ τῆς Νίκης

Γραμματεὺς: Χιονοσκεπὴς Ταῦγετος

Ἀντιπρόεδρος: Εὐδωράκι τοῦ 1912

Ἀντιπροσωπεῖα ἐν Φιλήτρῳ: Ἐπίτιμος, πρόεδ-
ρος: *Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες*. Σύμβουλος:
Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων.

Συνδρόμη ὥρισις: Ἐτήσια δρ. 1,40. Ἐξα-
μνηος, 0,70. Τρίμνηος, 0,40 καὶ μηνιαία 0,20.
Διεύθυνσις: Ἀπόστολον Ἀδελόπουλον, Ὑ-
ψηλάντου 172, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Φιλόκατος Ἑλληνοπούλας Γ. Ν.
Μητσόπουλος, Γ. Π. Κασμάτης, Βυζαντινὸς
Ἀετός, Ἰω. Πελεκάνος, Π. Π. Καρανίκας, 13η
Μαῖου 1915, Κ. Π. Καρανίκας, Καλλιμαχί-
ας, Αθ. Ι. Καρούζος, Αγ. Κύρης, Σπ. Π.
Νικολαΐδης, Ἀθῶς, Δ. Ι. Καλαμπάκας, Κ. Φ.
Χαροκόπου, Γ. Θ. Τράστας, Ἑλληνοπούλας, Β. Ι.
Κόλιας, Αθ. Α. Εὐαγγελίδης, Α. Παναγιωτο-
πούλου, Π. Η. Δελιγιάννης, Γ. Ε. Ὀλσεν, Ἐρ.
Χάρτιμαν, Ἐρμ. Μάουμαν, Κλάρα Α. Μάου-
μαν, Αλ. Φοίντεμαν, Α. Σλίτ, Α. Χόφμαν, Ἐρ.
Κνὸλμπεργ, Α. Στόινγκερ, Ἐλσα Α. Ράμπεν,
Π. Γ. Πυλαρινός, Θ. Γ. Γιαννιόπουλος, Ν. Δ.
Καπότας, Ἰω. Μ. Ράπτης, Μ. Η. Συνοδινός, Μ.
Ι. Βιανγίτης (δίδε), Ἀγοιόπατιαν, Θ. Φουστάν-
ος, Σ. Νικολαΐδης, Μ. Κ. Παφάνης, Ἰωάννα
Θ. Μπάκια, Γερμανόπαις, Ἑλλήν Φραγκοπού-
λου, Ν. Μ. Βαλέρης, Ἑλένη Χρ. Σπηλιοπούλου,
Εὐφροσύνη Χρ. Σπηλιοπούλου, Γ. Ν. Μητσόπου-
λος, Δημ. Γ. Πυλαρινός, Ν. Κ. Λαγκαδάς, Κ.
Α. Παπαγιάννης, Ζωή Ἡπίτη, Ἑλένη Ἡπίτη.
ΑΓΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΟΥ: Ν. Κ. Ἀλπάνης, Κ.
Α. Τριανταφυλλοῦ.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Θ. Η. Ἀντωνάκος, Α. Γ. Ζαμ-
πίρας, Κατίνα Ν. Λιανού.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου
ΒΟΛΟΥ: Ἀργ. Δαλούκας, Ἰω. Α. Καρακίτης
Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἰω. Θ. Παλούκας.

ΓΑΛΛΕΣΙΔΙΟΥ: Μίμης Μ. Κουτσόπουλος,
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λεὺτ Ἀδων

ΚΑΡΑΪΤΗΣ: Θέμις Γ. Ἰωαννίδου,
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Κ. Γροσὰς

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Δελιακίδης
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κατίνα Α. Γρίνη, Κ. Γ. Πο-
λάκης, Ἐλευθ. Β. Λοιδωρίτης, Ν. Χ. Ἀνδρέου

Γ. Φ. Σπυριδάκης, Π. Ν. Δαλακός.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης, Κατίνα Καμ-
πίτη.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰ. Α. Καλομάτας,
ΠΑΤΡΩΝ: Περαστικὴ, Ἰσμήνη Χαλαμάκη,
Μαρία Σταμά, Μάρω Γ. Μπουμπά, Λελές Π.

Νικολόπουλος,
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ἰω. Κ. Κούρταλης, Ἀντ. Εὐστ.

Θωμόπουλος, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Ἰω. Β.
Μαρινέλης, Μαρ. Κ. Τσάις, Στέλλα Κ. Λαγού-
δάκη, Α. Α. Π., Ἀν. Γ. Χατζής, Κ. Α. Κοφε-
ρός, Σπ. Β. Βαλαμίδης, Καλλιόπη Κ. Βέγκου,

Λουκία Α. Δευτεράτου,
ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Αθ. Παπακωνσταντίνου, Στ.

Ι. Καραθῶς
ΣΠΑΡΤΗΣ: Χ. Διαμαντόπουλος,
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἰωάν. Ν. Τσαδάκης, Γ. Ν.

Καρόλης,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐαγ. Σ. Ἀνθόπου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς τέσσα-
ρες: **ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΡΑΠΤΗΣ** ἐν Ἀθήναις, **ΕΛ-**
ΛΗ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθήναις, **ΙΩΑΝΝΗΣ**
Δ. ΚΑΡΑΚΙΤΗΣ ἐν Βόλῳ καὶ **ΔΟΥΚΙΑ Α.**
ΔΕΥΤΕΡΑΤΟΥ ἐν Πειραιεὶ, οἱ ὅποιοι ἐνεγρά-
φησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.